

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

PA WINT DE MARATHON

Een blijspel in negen taferelen

door

1880

Rik Daems

Tweede, geheel door de auteur herziene, versie

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2015
Nr.1620

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel
www.sabam.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagformulier dat, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *PA WINT DE MARATHON* op te voeren moet de naam van auteur *RIK DAEMS* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen. De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1987 Toneelfonds J. Janssens/Rik Daems
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(4 dames – 4 heren)

PAUL VAN HAM, ± 45 jaar – beenhouwer – nogal zenuwachtig en opvliegend

HILDE, ± 45 jaar – zijn echtgenote – koel en nuchter

SOFIE, ± 20 jaar – dochter van Paul en Hilde – naïef

TOM, ± 18 jaar – zoon van Paul en Hilde – modieus bluf-type

WIM, ± 25 jaar – vriend van Sofie – leraar – nogal sullig

BOMMA, ± 65 jaar – zéér vitale zestiger – sportief, ad rem en erg attent

GERARD, ± 55 jaar – vader van Wim – steeds goedgeluimd – harde werker - rentenier

FRIEDA, ± 50 jaar – moeder van Wim - kleuterleidster

DECOR

Het decor stelt de living van een zeer luxueus appartement voor op de Zeedijk te Knokke. Rechts vooraan een kleurentelevisie, met daar rond een modern salon met twee- of driezit voor de tv. Rechts achter, de inkomdeur, met lange gang naar achter naar slaapkamers, badkamer, enz... Links vooraan een ronde of ovale tafel met stoelen en een dressoir. Links achteraan een doorgeefkeuken met schuif. Helemaal vooraan links: het balkon met twee strandstoelen en balustrade. Daar het appartement praktisch altijd bewoond is, is het mooi “aangekleed” met planten...

INLEIDING

Vorig jaar ging de familie Van Ham met vakantie naar Spanje. Dit jaar hebben ze een dure, spiksplinternieuwe auto gekocht. Om te bezuinigen op het vakantiebudget heeft Hilde, de moeder, zonder medeweten van haar man een appartement gehuurd op de Zeedijk te Knokke. Ze heeft het appartement van hun vriend-boekhouder Vermeersch kunnen huren voor 14 dagen voor maar.... 2000 euro. Wanneer het doek opengaat, komt de familie Van Ham juist aan...

Eerste tafereel

(Starten met muziek: Mediterranée van Toon Hermans - Terwijl de muziek stilaan vervaagt, komt Hilde op. Ze laat de deur openstaan. Ze is sportief gekleed en heeft een handtas met papieren in de hand. Ze kijkt even rond en gaat in de gang naar achter – na ± 1 minuut komt ze terug)

HILDE : Ha nee hé! Mijnheer Vermeersch schrijft hier dat er vier slaapkamers zijn en ik tel er maar drie.... *(kijkt rond)* Paul, waar blijf je nu?

PAUL : *(nog buiten, kwaad)* Ik kan nog altijd niet vliegen hé! *(komt op, overladen met valiezen, tassen, enz...)* Is die smerige rotlift ook nog kapot, kunnen we alles met de hand naar boven sleuren... We zijn nog maar vijf minuten in Knokke en ik ben al doodop.

HILDE : Zeg, als onze vakantie zo gaat beginnen, dan gaan we maar beter terug naar huis.

PAUL : Als ge 't mij vraagt, direct akkoord! *(neemt valiezen op – gaat naar de deur – voelt de ogen van Hilde in zijn rug – draait zich om)* Ik kom toch niet graag naar de zee... We komen pas aan in een appartement, dat tussen haakjes door ons madame is vastgelegd, in Knokke op de Zeedijk, derde verdieping, 2000 euro voor veertien dagen en om te beginnen is de lift al kapot. Da's al probleem nummer één!

HILDE : Probleem nummer twee: ik ben even gaan kijken en er zijn maar drie slaapkamers in plaats van vier...

PAUL : Hoezo? Mijnheer Vermeersch heeft toch gezegd dat er op zijn appartement vier slaapkamers zijn?

HILDE : Die man is boekhouder hé, dat is typisch voor zo'n mannen: rekenen kan hij, tellen niet. Nee nee, drie slaapkamers en geen één meer!

PAUL : Ik hoor het al, als 'paaltje bij puntje komt' zal ik in een slaapzak op het terras kunnen liggen! Waarom moet gij nu altijd alles achter mijne rug regelen?

HILDE : Paul zeg!

PAUL : Ge weet toch dat ik liever terug naar Spanje was geweest!

HILDE : Allez komaan, hebt ge al eens goed rondgekeken?

PAUL : Ontroerend schoon, vooral de prijs... Nu hebt ge weeral kunnen stoefen in de vrouwengilde zeker? (*imiteert*) En Hilde, waar gaan jullie dit jaar op vakantie? Terug naar Spanje? Nee Yvonne, dit jaar gaan we naar Knokke, naar een appartement op de Zeedijk, misschien kopen we het wel, maar dat is nog niet zeker. Het voordeel van zo'n appartement op de Zeedijk is dat ge de overkant van de straat niet ziet hé...? Het is wel duur, maar we werken er toch voor? En dan moogt ge ook niet vergeten dat we juist een nieuwe auto gekocht hebben van méér dan 100.000 euro, die we contant betaald hebben, plus dat zo'n Mercedes, met een gepersonaliseerde plak 1 – HAM – 007, niet op water rijdt.

HILDE : (*heeft deze monoloog aandachtig gevolgd. Na enige stilte – kijkt naar Paul*)
En ga die Mercedes nu maar verder uitladen en zaagt tegen uw eigen!

PAUL : (*gaat naar de deur, komt terug naar voor, kijkt in de zaal*) Kijk nu toch eens wat een stom uitzicht. Als ik dat vergelijk met Spanje vorig jaar: lekker warm, rustig, blauw water.... La dulce vida...

HILDE : Blauw water, blauw water, in de zwemdok van het hotel ja. Zijt ge misschien vergeten dat er op twintig meter van het hotel twee rioolpijpen in de zee liepen? Ge kon zo zien aan welke kant van de stad er een diarree-epidemie was.

PAUL : Ik denk dat ik terug naar mijne nieuwe auto ga, die spreekt niet tegen....

HILDE : ONZE nieuwe auto...

PAUL : Tussen haakjes, waar zijn die drie personen die op de achterbank zaten toen we naar hier kwamen?

HILDE : Ge moet toch verstaan dat ons Sofie en hare Wim even alleen willen zijn. Een koppeltje dat verliefd is, ge kent dat toch...

PAUL : Nee ik ken dat niet, mijn geheugen hé... Alleen zijn? Ze hebben onderweg op de achterbank al flauw genoeg zitten doen tegen elkaar...

HILDE : Een chauffeur moet vooruit kijken en niet constant in zijne achteruitkijkspiegel gluren! Daarbij, gij zijt onze tijd vergeten zeker?

PAUL : Wij zaten toen wel in de trein of de bus en gedroegen ons véél, véél zediger...

HILDE : In de trein of de bus wel, ja...

PAUL : Ge kent mijn motto: voor het trouwen: inhouden, na het trouwen: volhouden!
Waar is onze Tom? Die luiarik is weer in de verste verte niet te zien. Ik hoop

dat onze laatstejaarsstudent sporthumaniora de nodige intelligentie bezit om wat bagage mee naar boven te brengen.

TOM : *(op met alleen een tennisracket bij zich)* Amaai zeg, dat is hoog en dan is die lift nog kapot!

PAUL : Zie nu toch eens hoe snugger dat jongste exemplaar van ons is? Ik had u toch duidelijk gezegd dat de lift niet werkte en dat ge wat bagage mee naar boven moest brengen. En wat heeft meneer bij? Zijn tennisracket! Goed bezig!

TOM : Mijn tennisracket plus mijn surfplank, die nog in de auto ligt, die zijn zoveel waard als al de rest van mijn bagage samen, dus breng ik het belangrijkste eerst mee.

PAUL : Mijnheer zijn slurfplank, nog zoiets. Wachten op wind en als het wind is, hopen dat ge niet verdrinkt... Op school zult ge hiermee zeker geen problemen hebben...

TOM : Wat bedoelt ge?

PAUL : Al die gasten die in uw klas zitten hebben allemaal zo'n grote mond dat wind maken geen enkel probleem is. Als er dan nog een paar juffrouwkes in monokini op het strand lopen, zijn windkracht zeven tot acht beaufort zeker haalbaar...

TOM : Zeg pa...

PAUL : En, waarom hebt ge nu niet meer bagage naar boven gebracht?

TOM : Weet ge wat ze bij ons zeggen in de sporthumaniora?

PAUL : *(kinderlijke toon)* En wat zeggen ze bij jullie in de sporthumaniora?

TOM : Ze zeggen dat, wanneer uw spieren niet goed opgewarmd zijn, dat ge dan geen plotse zware inspanningen moogt doen en dat ge dus zeker niet de trap mag opgaan met zware valiezen want dat ge anders spierverrekkingen of spierscheuren kunt krijgen....

PAUL : Als ge nu niet maakt dat ge beneden bent, dan krijgt ge van mij een 'oorscheuring', zie!

TOM : *(vooraan)* Direct zie. Een schoon uitzicht hebt ge hier wel, maar in vergelijking met Spanje denk ik wel dat het daarbij zal blijven...

HILDE : Herinnert ge nog die rioolpijpen op het strand, hoe vies dat dat was?

TOM : Ginder doen ze dat in rioolpijpen hé ma, hier gieten ze dat in de Schelde, dat is

de riool van half België en die komt hier enkele kolometers verder in de zee en in dat water gaat gij deze vakantie zwemmen...

HILDE : Zwemmen? Ikke? Ik ben naar hier gekomen om te zonnen...

PAUL : Als de zon zo hard schijnt als vandaag zult ge aan de zee nog veel onder de zonnebank moeten liggen om de klanten in onze winkel de indruk te geven dat de zon heel veel geschenen heeft...

HILDE : Zeg Paul, we komen niet naar hier op vakantie om ruzie te maken...

TOM : Het is weer van dat, ons Bomma is er niet bij en het is weeral ambras.

PAUL : Een klein woordenwisseling noem ik dat. Waar is Wim en ons Sofie?

TOM : Die zijn even weg maar ze komen zó terug!

PAUL : Ziet ge wel, ik zal weeral alles alleen kunnen uitladen. Ik zal maar terug naar beneden gaan want ik sta voor een garage geparkeerd en de sleutels zitten nog op de auto...

TOM : (*aan balustrade*) Zet er maar wat spoed achter pa, want ik zie al iemand héél geïnteresseerd naar uwe auto kijken.

PAUL : (*zeer fier*) Ja ja, pas op, eh... zo een spiksplinternieuwe Mercedes waar nog geen 800 kilometer opstaan en met een gepersonaliseerde plak 1 – HAM – 007, dat valt wel op, dat geef ik toe...

TOM : Ja maar pa, het is een flik.

PAUL : Watte?

TOM : En zo te zien een hele slimme, want hij kan schrijven....

PAUL : Die gaat hier niet beginnen hé!

TOM : Hij is zo te zien al een heel boekske aan het volpennen.

PAUL : Zo niet hé! (*roept over de balustrade*) Hey meneer, ik kom, stopt met schrijven! Wablieft? De zeveraar! Ik zal dat varkentje eens gaan wassen. Dat is zeker weer zo'n zwaantje de voorste die altijd goede punten had op school! (*af*)

HILDE : Paul, probeert om u in te houden!

TOM : Als onze pa nu toch eens meer een diplomaat was in plaats van een opvliegende zot, dat zou hem al veel geld bespaard hebben... maar ja! Hij staat zo graag in de schijnwerpers. Die had toneelspeler moeten worden. Ik ga de slaapkamers even bekijken. (*af*)

HILDE : (*over balustrade*) Mijnheer... mijnheer de agent, mijn man komt! Wablieft?

Wij mogen toch uitladen zeker! Die mijnheer van hiernaast kan direct in zijn garage. Zeg, blijf met uw handen van die deur, dat maakt de auto vuil! Paul is daar...

TOM : Proper slaapkamers ma, maar het zijn niet bepaald balzalen...

(gsm van Hilde gaat)

HILDE : Ik kan niet zien welk nummer het is. Zou ik opnemen?

TOM : Natuurlijk ma, ge weet maar nooit!

HILDE : Hallo, met beenhouwerij Van Ham.

TOM : Zeg ma, ge zijt hier aan de zee...

HILDE : Hallo... madame.... Hallo... de verbinding is zo slecht madame, ik kan u niet verstaan. Herhaalt u nog eens even...

TOM : Kom geef hier ma, misschien dat ik het beter kan verstaan. Is het een vrouw?

HILDE : Ja en ik ken die stem precies, denk ik...

TOM : Hallo, met Tom Van Ham... Hey Bomma, gij zijt het! Zeg doe uw kunstgebit eens in, ik kan u bijna niet verstaan! *(tegen Hilde)* 't Is ons bomma! ... Hoe? Goed! ... Nee, de zon schijnt hier niet, maar dat kan nog komen. ... Onze nieuwe auto? Die rijdt nog... 't zal ne goeie zijn zeker. ... Ge verveelt u? We zijn nog maar twee uur van huis en ge mist ons al? Ik mis u ook hoor bomma! *(fleurt op)* Ja, ja, doe dat! Afgesproken! ... Ons ma? Ik geef ze nog even hé...daaaag!

HILDE : Hallo ma, wat is er? Ge mist ons! Ge voelt u alleen? Ja zeg... Als wij twee weken onder ons weggaan, dan kunt ge daar toch niks op tegen hebben hé? Hmm... Ah ja dat trouwfeest.... Wacht ik ga het even opschrijven... *(schrijft op)* Ik zal het niet vergeten bomma. ... Ja, ik zal het aan Paul zeggen. Dag Bomma! *(gsm uit)* De familie De Coninck vraagt voor het koud buffet dat we over een maand moeten maken voor de trouw van hun dochter, om voor vijf personen meer te zorgen...

TOM : Een paar eieren meer koken en wat meer mayonaise in de sausen en 't is in orde.

HILDE : Zeg, wat was dat van 'ja, ja doet dat, afgesproken'?

TOM : Dat is een geheimpje tussen bomma en mij hé ma.

HILDE : Wat zijn jullie van plan?

TOM : Niks ma, helemaal niks, maar ge weet dat ik ons bomma graag zie hé?

HILDE : Dat weet ik, maar we zijn nog maar een kwartier op ons appartement en ze stoort ons al.

TOM : Komaan hé, als ons bomma belt is dat toch niet om te storen hé! Voor mij is dat eerder mijn vriendin in plaats van mijn grootmoeder.

HILDE : Ja, alle zaterdagen samen uitgaan tot een kot in de nacht en goed aangeschoten thuiskomen. En maar zingen ...

TOM : Sinds onze bompa gestorven is kunnen wij ons toch gene betere en sportievere coach voor ons voetbalploeg indenken hé? Vierenzestig jaar is ze en toen we een paar weken geleden een speler tekort kwamen, hebben we haar moeten tegenhouden of ze ging het veld op als snelle spits.

HILDE : Sportief is ze altijd geweest, dat wel...

TOM : Als we uitgaan en er wordt stevig gedanst dat heeft ons bomma de ganse dansvloer voor haar alleen, heel de streek kent haar.

HILDE : Ik versta hoe gij uw voelt, maar leert nu toch eens inzien dat uw vader en ik eens alleen willen zijn en Wim en Sofie ook.

TOM : Waarom moet ik dan meekomen?

HILDE : Omdat ik dat niet betrouw, de bomma en gij alleen thuis!

TOM : Waarom mag ons bomma dan niet meekomen naar hier?

HILDE : De auto, dat weet ge toch...

TOM : Ik vind dat dat een heel zwak excuus om te zeggen dat er op de achterbank van die Duitse blikken doos maar drie in plaats van vier plaatsen zijn omdat de Wim van ons Sofie meekomt. Meewerken in de beenhouwerij, dag mag ons bomma. Maar meegaan op vakantie zit er voor haar niet in!

HILDE : Ge moet dat verstaan...

TOM : Ge moet ook verstaan dat er zoiets bestaat als openbaar vervoer hé ma!

HILDE : Wat wilt ge daarmee zeggen?

TOM : Niks ma, helemaal niks...

SOFIE : (*op – in deur*) Ma, onze pa was daar beneden een politieagent aan het uitkafferen voor alles wat niet schoon is... en volk dat daar rond sta, volk...

HILDE : Is 't weer zo ver, ja?

SOFIE : Ja en hoe harder dat onze pa brult, hoe meer dat die politieagent schrijft..

HILDE : Tom, ga gij eens naar beneden en probeert onze pa wat te kalmeren, anders heeft hij weer een hoop processen aan zijn been...

TOM : Och ma, dan verkoopt ge een paar kilo's stoofvlees voor biefstuk en dan zijn die onkosten er weeral uit hé! (*af*)

HILDE : Ik ga de kamers nog eens bekijken en al 't één en ander wegzetten. Zeg Sofie, waar is Wim?

SOFIE : Die komt zo, hij moest nog een boodschap doen..

HILDE : Hoezo?

SOFIE : Wim kan moeilijk zijn gevoelens uitdrukken, maar hij apprecieert het enorm wat jullie voor hem en voor ons doen. Hij is een bloemetje gaan kopen om jullie te bedanken.

HILDE : Dat moest nu toch niet, maar ik waardeer het wel. Ge zult er een brave man aan hebben. (*terzijde*) Allez, dat dacht ik van de mijne ook... Pakt gij die ene zak met eetwaren al uit? Kasten zijn er genoeg.

SOFIE : Oké.

(*Hilde gaat naar achter*)

(*in de keuken*) Zeg ma, nu brengt gij ook al zout mee van thuis! De prijs staat er nog op: 21 cent.

HILDE : Hebt gij al eens gezien wat voor schandalige prijzen ze daar hier voor durven vragen? Dat kost hier aan de zee zeker vijf cent meer...

SOFIE : (*voor zichzelf*) Vijf Cent... En dat paneermeel?

HILDE : Dat is voor het geval dat ik kroketten zou maken.

SOFIE : Hopelijk is er hier dan een frietketel in huis.... En in de koelkast staan hier allemaal lege flessen.

HILDE : Dat is waarschijnlijk voor de mensen die niks willen drinken.

(*Op de trap horen we gestommel*)

PAUL : Miljaar, miljaar, den dikkop. Ik had op zijn smoelwerk moeten timmeren, in

fricassee snijden, op een satéstok steken, in worsten draaien...

HILDE : *(op)* Voordat ge uwe litanie verder afwerkt, ons ma heeft daarjuist gebeld.
Ze...

(gsm van Paul rinkelt)

... Ze zal nog wat vergeten zijn.

PAUL : Moet zij dan nu al terugbellen? *(kwaad in gsm)* Potverdomme bomma, moet gij nu al terugbellen? We zijn nog maar juist hier en ge belt al, dat is nu elke keer hetzelfde! Kunt gij ons nu.... Mijnheer Vermeersch? Zeker mijnheer Vermeersch, prachtig mijnheer Vermeersch. Prima mijnheer Vermeersch!
(Tegen Hilde) Het is mijnheer Vermeersch. *(in gsm)* Problemen? Nee.

(reactie Hilde)

Of toch? Mijn vrouw zegt juist dat er maar drie slaapkamers zijn en wij dachten dat het er vier zouden zijn... Wat zegt u? Oh, Uw schoonmoeder slaapt hier altijd in het bad en daarmee... Een ligbad, juist! Bon, we zullen er rekening mee houden. Dank u wel voor het telefoontje, mijnheer Vermeersch, dat is heel vriendelijk. Dag. *(duwt gsm af)* Ezel!

TOM : *(op met valiezen)* Zo'n valies met wieltjes dat is toch een gerief als ge met de trap moet gaan! En, de gemoederen al bedaard?

PAUL : En, zijn de spieren van mijnheer al opgewarmd?

TOM : Als mijn spieren zo goed zouden opgewarmd zijn als jouw tongspieren daarjuist tegen die agent, dan vloog ik met al ons valiezen de trap op!

HILDE : Wat heeft die politieagent nu gezegd? Hebt ge u wat kunnen inhouden?

PAUL : *(voor zichzelf)* Hij is begonnen!

HILDE : Aai...

PAUL : Ik zag direct wat voor vlees ik in de kuip had. Ik was er bijna mee aan 't vechten hé!

TOM : Toeschouwers had ge wel genoeg.

PAUL : Zwijg, snotneus.

HILDE : *(kalm)* Wie heeft er gewonnen?

PAUL : Hij... op papier.

HILDE : In zijn boekske wilt ge zeggen?

(Paul knikt)

Hoeveel processen?

PAUL : Drie.

HILDE : Dat valt nog mee deze keer... Waarvoor?

PAUL : Ge zijt nog maar een kwartier op uw vakantiebestemming en ge hebt al drie processen aan uw been...

HILDE : Ja, maar wie zijn schuld is dat?

PAUL : Van die flik verdomme, hij is begonnen!

HILDE : En wie kon er niet zwijgen?

TOM : Onze pa!

PAUL : Maakt dat ge beneden zijt om de rest van de valiezen te halen. Daarbij, over iedere kwestie bestaan er twee meningen. De verkeerde en die van mij.

TOM : Pa, waar moet ik mijn surfplank zetten?

PAUL : Zaaft ze in stukjes en steekt ze in de koffer...

HILDE : Hier is de sleutel van de kelder, steekt ze daar maar in. De naam Vermeersch staat op de deur.

SOFIE : Tom, vergeet mijn beautycase ook niet. Ze staat in de koffer.

TOM : Oeoeoeoe.. dan kunt ge u eigen weer 'optalloren' (= mooi maken) zodanig dat de oude mensen schrik hebben.

SOFIE : *(geïrriteerd)* Ma, hij begint weer!

HILDE : Tom!

TOM : Ja mammië. *(af)*

SOFIE : Ik ga eens zien waar dat Wim blijft. *(af)*

HILDE : *(na enige tijd)* Welke processen Paul?

PAUL : Ik stond voor een garage, waarvan de eigenaar op hetzelfde moment in wilde zijn: proces nummer één. Voor dat tweede proces had ik al verwittigd. Met die nieuwe auto was alles in orde, behalve het inschrijvingsbewijs en dat men daar

eventueel een proces kon voor geven. Ik zei tegen dat stukske agent dat hij wettelijk gezien een proces kon geven, maar menselijk gezien niet. En omdat hij er niet uitzag als een serieuze mens, twijfelde ik er niet aan dat ik op de bon zou gaan.

HILDE : Wat uw derde proces was, moet ge mij al niet meer zeggen...

PAUL : Ge weet toch dat ik mij niet kan beheersen!

HILDE : Paul toch... smaad aan de politie.

PAUL : Toen ik aankwam vroeg hij of ik wel kon lezen. Ik zei dat iemand die met een Mercedes rijdt van meer dan 100.000 euro en een gepersonaliseerde plak 1 – HAM – 007 altijd kan lezen... Toen zei hij dat hij met een versleten Lada rijdt en dat hij ook kan lezen. Toen zei ik weer dat ik daaraan twijfelde...

HILDE : En van kwaad ging dat naar erger...

PAUL : Gij kent mij al! Hij zei dat ik een dikke nek had en toen vroeg hij mijne pas. Maar toen kwam ik echt op dreef, ik zei dat zijne kop juist goed was om zijn eigen matrak op te centeren. Toen bekeek hij mijne pas en mompelde “stomme beenhouwer”. Ik zei dat hij een varkenskop had. En hij zei dat het varkensvlees tegenwoordig veel geld kost en toen begon hij te schrijven....

HILDE : Waar staat onze auto nu?

PAUL : Ik heb tien meter verder een “echte” parkeerplaats gevonden.

HILDE : We zwijgen er nu over! We betalen dat -nog maar eens- en gedaan!

(stilte)

PAUL : Toen dat die flik zo van zijn gat aan 't maken was, moest ik ineens denken aan een klant van mij. Die vertelde dat hij onlangs op de autostrade 140 kilometer per uur aan het rijden was. Hij werd opgemerkt door een politiepatrouille die de achtervolging inzette. Toen hij dat zag begon hij nog harder te rijden, ik denk wel 180 kilometer per uur. Uiteindelijk hebben ze hem toch klem gereden. Die politieagenten vroegen waarom hij zo hard reed. Ja, zegt die klant, mijn vrouw is er vorige week uitgetrokken met een politieagent en ik had al schrik dat ge haar kwam terugbrengen.

HILDE : Och zeveraar!

PAUL : Nee, dat is echt gebeurd. (*lacht*)

(*Wim en Sofie in deuropening op*)

Waar is dat stukske toekomstige schoonzoon van ons? Hij muist er weer schoon tussenuit om niks te moeten doen...

WIM : (*erg verlegen – op met boeket bloemen*) Mijnheer, mevrouw, ik wens jullie hartelijk te bedanken voor het feit dat ik veertien dagen met u en Sofie mee naar zee mag komen. Mevrouw, deze bloemen zijn voor u beiden. Ook vanwege mijn ouders moet ik u erg bedanken.

HILDE : Hier Paul, zet die bloemen in een vaas. Wim, ik ben niet mevrouw, maar Hilde en mijne man heet Paul en mijn dochter heet Sofie, maar dat wist ge al langer veronderstel ik...

TOM : (*spreekt al van achter decor*) Zeg pa, die politieagent staat daar nog en hij zei dat de koffer van de auto nog los is en dat dit aanleiding geeft tot diefstal en dat hij u daarvoor een proces kan geven...

PAUL : (*naar voren*) Uitbenen doe ik hem!

TOM : Onze pa spreekt toch altijd in vaktermen hé!

HILDE : Willen jullie alle drie naar beneden gaan om de laatste bagage te halen? Geef de sleutel van de auto aan Tom, Paul, dan kan hij de auto vastdoen.

(*Wim slentert als laatste van de drie af*)

PAUL : Waarvoor belde bomma nu eigenlijk?

HILDE : De familie De Coninck had haar gebeld om te vragen om voor het koud buffet van het avondfeest voor de trouw van hun dochter, voor vijf mensen meer te zorgen.

PAUL : (*onverschillig*) Oh, een paar eieren meer koken en wat meer mayonaise in de sausen en dat is in orde! (*aan balustrade*) Zwarte aap!

HILDE : Toch schoon van Wim hé, om bloemetjes te gaan halen voor ons?

PAUL : Het is een doodbrave jongen, dat wel. Ik versta dat niet dat hij in zijn school niet meer last heeft met de leerlingen. Als daar nu eens een beetje meer energie

en handigheid in zat. Alles waar hij aankomt, kunt ge weggoaien...

HILDE : Ja ik weet het, twee keer heeft hij willen helpen in de beenhouwerij. De eerste keer sneed hij in zijn vinger en de tweede keer had hij tien kilo filet pur in stoofvlees gesneden.

PAUL : Ik heb niks tegen die jongen, het is een echte sloef. Hij is heel lief voor Sofie. Ge kunt hem best vergelijken met een kat. Heel de dag liggen, hangen, slapen, gapen en terug liggen. Alleen spinnen moet hij nog leren. Als hij als plant op de wereld was gekomen, was het zeker een treurwilg.

HILDE : Ze zijn gelukkig en dat is toch het belangrijkste hé?

PAUL : Ja zeker....?

HILDE : Allez, wat denkt ge nu van het appartement?

PAUL : Voor de prijs die wij hier betalen moogt je wel verwachten dat we niet in de keuken van een bidonville zitten hé!

HILDE : *(aan balkon)* Het is hier toch rustig Paul, een mooi uitzicht.

WIM : *(op in deuropening)* Zeg mijnheer.... euh Paul, ik zag de conciërge beneden en hij zei dat de lift nog een tijd buiten gebruik zou kunnen zijn. Er moeten stukken in vervangen worden en die moet men vanuit Taiwan opsturen...

PAUL : Opsturen, opsturen, waarom gaan ze die niet gauw zelf halen?

HILDE : Gij weet zeker niet waar Taiwan ligt?

WIM : Taiwan is een eerder klein eiland in de Chinese Zee, maar vermits de economische aanpak van de regering zo concreet en correct is en vermits dat land beroep kan doen op hooggekwalificeerd personeel tegen een laag loon, heeft het een hoge positie verworven aan de top van de wereldeconomie qua hoogtechnologische hardware en software...

PAUL : Waarmee eten ze dat? Mijnheer geeft economie en aardrijkskunde zeker?

WIM : Inderdaad!

PAUL : Dat ze in Taiwan al eens zouden beginnen met serieuze prullen te maken om die lift te laten werken.

(Tom en Sofie op)

TOM : We hebben alles. Pa, hier is de sleutel.